

KONWENCJA

MIEDZY

RZECZĄPOSPOLITĄ POLSKĄ

A

KRÓLESTWEM NIDERLANDÓW

**W SPRAWIE UNIKANIA PODWÓJNEGO OPODATKOWANIA I
ZAPOBIEGANIA UCHYLANIU SIĘ OD OPODATKOWANIA W
ZAKRESIE PODATKÓW OD DOCHODU**

Rzeczpospolita Polska

i

Królestwo Niderlandów,

pragnąc zawrzeć nową konwencję w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu między obu Państwami,

uzgodniły, co następuje:

ROZDZIAŁ I ZAKRES KONWENCJI

Artykuł 1 ZAKRES PODMIOTOWY

Niniejsza Konwencja dotyczy osób mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w jednym lub w obu Umawiających się Państwach.

Artykuł 2

PODATKI, KTÓRYCH DOTYCZY KONWENCJA

1. Niniejsza Konwencja dotyczy podatków od dochodu, bez względu na sposób ich poboru, które pobiera się na rzecz Umawiającego się Państwa lub jego jednostek terytorialnych albo organów lokalnych.
2. Za podatki od dochodu uważa się wszystkie podatki, które pobiera się od całego dochodu lub od części dochodu, włączając podatki od zysku z przeniesienia własności majątku ruchomego lub nieruchomego, podatki od ogólnych kwot płac lub wynagrodzeń wypłacanych przez przedsiębiorstwa, jak również podatki od przyrostu majątku.
3. Do aktualnie istniejących podatków, których dotyczy Konwencja, należą w szczególności:
 - a) w Niderlandach:
 - podatek dochodowy (de inkomstenbelasting),

- podatek od płac (de loonbelasting),
- podatek od spółek (de vennootschapsbelasting), włączając udział Rządu w zyskach netto pochodzących z eksploatacji zasobów naturalnych zgodnie z Ustawą o górnictwie z 1810 r. (Mijnwet 1810) w związku z koncesjami wydanymi od 1967 roku, lub zgodnie z ustawą o górnictwie na obszarze szelfu kontynentalnego Holandii z 1965 r. (Mijnwet Continentaal Plat 1965),

- podatek od dywidend (de dividendbelasting),
(zwane dalej „podatkiem niderlandzkim”);

b) w Rzeczypospolitej Polskiej:

- podatek dochodowy od osób fizycznych, i
- podatek dochodowy od osób prawnych,
(zwane dalej „podatkiem polskim”).

4. Niniejsza Konwencja będzie miała także zastosowanie do wszystkich podatków takiego samego lub w istotnym stopniu podobnego rodzaju, które po podpisaniu niniejszej Konwencji zostaną wprowadzone obok istniejących podatków lub w ich miejsce. Właściwe organy Umawiających się Państw będą informowały się wzajemnie o zasadniczych zmianach dokonanych w ich ustawach podatkowych.

ROZDZIAŁ II DEFINICJE

Artykuł 3 DEFINICJE OGÓLNE

1. W rozumieniu niniejszej Konwencji, jeżeli z kontekstu nie wynika inaczej:
 - a) określenie „Umawiające się Państwo” oznacza w zależności od kontekstu Królestwo Niderlandów (Niderlandy) lub Rzeczpospolitą Polską (Polskę); określenie „Umawiające się Państwa” oznacza Królestwo Niderlandów (Niderlandy) i Rzeczpospolitą Polską (Polskę);
 - b) określenie „Niderlandy” oznacza część Królestwa Niderlandów położoną w Europie, w tym jego morze terytorialne oraz wszelkie obszary poza

morzem terytorialnym, nad którymi zgodnie z prawem międzynarodowym, Niderlandy sprawują jurysdykcję lub suwerenne prawa w odniesieniu do dna morskiego, jego podglebia i przyległego do nich słupa wody oraz ich zasobów naturalnych;

- c) określenie „Polska” użyte w sensie geograficznym oznacza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w tym każdy obszar poza jej wodami terytorialnymi, nad którymi na podstawie ustawodawstwa Rzeczypospolitej Polskiej i zgodnie z prawem międzynarodowym Rzeczpospolita Polska sprawuje suwerenne prawa nad dnem morskim, jego podglebiem, przyległego do nich słupa wodnego i nad ich zasobami naturalnymi;
- d) określenie „osoba” oznacza osobę fizyczną, spółkę oraz każde inne zrzeszenie osób;
- e) określenie „spółka” oznacza osobę prawną lub inną jednostkę organizacyjną, którą dla celów podatkowych traktuje się jako osobę prawną;
- f) określenia „przedsiębiorstwo jednego Umawiającego się Państwa” i „przedsiębiorstwo drugiego Umawiającego się Państwa” oznaczają odpowiednio przedsiębiorstwo prowadzone przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w jednym Umawiającym się Państwie i przedsiębiorstwo prowadzone przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie;
- g) określenie „transport międzynarodowy” oznacza wszelki transport statkiem morskim, lub statkiem powietrznym albo statkiem eksploatowanym w żegludze śródlądowej przez przedsiębiorstwo, którego miejsce faktycznego zarządu znajduje się w Umawiającym się Państwie, z wyjątkiem przypadku, gdy taki statek morski, statek powietrzny lub statek żeglugi śródlądowej jest eksploatowany wyłącznie między miejscami położonymi w drugim Umawiającym się Państwie;
- h) określenie „obywatel” oznacza:
 - (i) każdą osobę fizyczną posiadającą obywatelstwo Umawiającego się Państwa,
 - (ii) każdą osobę prawną, spółkę osobową lub stowarzyszenie utworzone na podstawie ustawodawstwa obowiązującego w Umawiającym się Państwie,

- i) określenie „właściwy organ” oznacza:
 - (i) w przypadku Niderlandów - Ministra Finansów lub jego upoważnionego przedstawiciela;
 - (ii) w przypadku Polski - Ministra Finansów lub jego upoważnionego przedstawiciela.

2. Przy stosowaniu niniejszej Konwencji przez Umawiające się Państwo, jeżeli z kontekstu nie wynika inaczej, każde określenie, które nie zostało w niej zdefiniowane, będzie miało takie znaczenie, jakie przyjmuje się zgodnie z prawem tego Państwa w zakresie podatków, do których ma zastosowanie niniejsza Konwencja, przy czym, znaczenie wynikające ze stosowanego ustawodawstwa podatkowego tego Państwa będzie miało pierwszeństwo przed znaczeniem nadanym określeniu przez inne przepisy prawne tego Państwa.

Artykuł 4 **MIEJSCE ZAMIESZKANIA LUB SIEDZIBA**

1. W rozumieniu niniejszej Konwencji, określenie „osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie” oznacza osobę, która zgodnie z prawem tego Państwa podlega tam opodatkowaniu z uwagi na jej miejsce zamieszkania, miejsce stałego pobytu, miejsce zarządu albo inne kryterium o podobnym charakterze i obejmuje również to Państwo, każdą jego jednostkę terytorialną lub organ lokalny. Jednakże określenie to nie obejmuje osób, które podlegają opodatkowaniu w tym Państwie, w zakresie dochodu osiąganego tylko ze źródeł w tym Państwie.

2. Jeżeli, stosownie do postanowień ustępu 1, osoba fizyczna ma miejsce zamieszkania w obu Umawiających się Państwach, to jej status określa się według następujących zasad:
 - a) osobę uważa się za mającą miejsce zamieszkania w tym Państwie, w którym ma ona stałe miejsce zamieszkania; jeżeli ma ona stałe miejsce zamieszkania w obu Umawiających się Państwach, to uważa się, że ma

- ona miejsce zamieszkania w tym Państwie, z którym ma ściślejsze powiązania osobiste i gospodarcze (ośrodek interesów życiowych);
- b) jeżeli nie można ustalić, w którym Państwie osoba ma ośrodek interesów życiowych, albo jeżeli nie posiada stałego miejsca zamieszkania w żadnym z Państw, to uważa się, że ma ona miejsce zamieszkania w tym Państwie, w którym zwykle przebywa;
 - c) jeżeli osoba przebywa zazwyczaj w obu Państwach lub nie przebywa zazwyczaj w żadnym z nich, to uważa się, że ma ona miejsce zamieszkania w tym Państwie, którego jest obywatelem;
 - d) jeżeli osoba jest obywatelem obydwu Państw lub nie jest obywatelem żadnego z nich, to właściwe organy Umawiających się Państw rozstrzygną tą kwestią w drodze wzajemnego porozumienia.
3. Jeżeli stosownie do postanowień ustępu 1 osoba nie będąca osobą fizyczną ma siedzibę w obu Umawiających się Państwach, to uważa się, że ma ona siedzibę w tym Umawiającym się Państwie, w którym znajduje się miejsce jej faktycznego zarządu.
4. Uważa się, że fundusz emerytalny ma siedzibę w tym Państwie, w którym jest uznany i kontrolowany na podstawie przepisów ustawodawstwa Umawiającego się Państwa i którego dochód jest na ogół zwolniony od opodatkowania w tym Państwie.

Artykuł 5 **ZAKŁAD**

1. W rozumieniu niniejszej Konwencji, określenie „zakład” oznacza stałą placówkę, przez którą całkowicie lub częściowo prowadzona jest działalność gospodarcza przedsiębiorstwa.
2. Określenie „zakład” obejmuje w szczególności:
 - a) miejsce zarządu,

- b) filię,
 - c) biuro,
 - d) fabrykę,
 - e) warsztat i
 - f) kopalnię, źródło ropy naftowej lub gazu ziemnego, kamieniołom albo inne miejsce wydobywania zasobów naturalnych.
3. Plac budowy lub prace budowlane albo instalacyjne, stanowią zakład tylko wtedy, jeżeli trwają one dłużej niż dwanaście miesięcy
4. Bez względu na poprzednie postanowienia tego artykułu, określenie „zakład” nie obejmuje:
- a) użytkowania placówek, które służą wyłącznie do składowania, wystawiania lub dostarczania dóbr lub towarów należących do przedsiębiorstwa;
 - b) utrzymywania zapasów dóbr lub towarów należących do przedsiębiorstwa wyłącznie w celu składowania, wystawiania lub dostarczania;
 - c) utrzymywania zapasów dóbr lub towarów należących do przedsiębiorstwa wyłącznie w celu przerobu przez inne przedsiębiorstwo;
 - d) utrzymywania stałej placówki wyłącznie w celu zakupu dóbr lub towarów albo zbierania informacji dla przedsiębiorstwa;
 - e) utrzymywania stałej placówki wyłącznie w celu prowadzenia dla przedsiębiorstwa jakiegokolwiek innej działalności o charakterze przygotowawczym lub pomocniczym;
 - f) utrzymywania stałej placówki wyłącznie w celu prowadzenia któregośkolwiek połączenia rodzajów działalności, o których mowa pod literami od a) do e), pod warunkiem jednak, że całkowita działalność stałej placówki, wynikająca z takiego połączenia rodzajów działalności ma charakter przygotowawczy lub pomocniczy.

5. Bez względu na postanowienia ustępów 1 i 2, jeżeli osoba, z wyjątkiem niezależnego przedstawiciela w rozumieniu ustępu 6, działa w imieniu przedsiębiorstwa oraz posiada i zwyczajowo wykonuje pełnomocnictwo do zawierania umów w Umawiającym się Państwie w imieniu przedsiębiorstwa, to uważa się, że przedsiębiorstwo to posiada zakład w tym Państwie w zakresie prowadzenia każdego rodzaju działalności, który osoba ta podejmuje dla przedsiębiorstwa, chyba że czynności wykonywane przez tę osobę ograniczają się do rodzajów działalności, wymienionych w ustępie 4, które gdyby były wykonywane za pośrednictwem stałej placówki nie powodowałyby uznania tej placówki za zakład na podstawie postanowień tego ustępu.
6. Nie uważa się, że przedsiębiorstwo posiada zakład w Umawiającym się Państwie tylko z tego powodu, że prowadzi ono w tym Państwie działalność poprzez maklera, komisanta albo innego niezależnego przedstawiciela pod warunkiem, że takie osoby działają w ramach swojej zwykłej działalności.
7. Fakt, że spółka mająca siedzibę w Umawiającym się Państwie kontroluje lub jest kontrolowana przez spółkę, która ma siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, albo która prowadzi działalność w tym drugim Państwie (przez posiadany tam zakład albo w inny sposób), nie wystarcza, aby którąkolwiek z tych spółek uważać za zakład drugiej spółki

ROZDZIAŁ III OPODATKOWANIE DOCHODU

Artykuł 6 DOCHÓD Z MAJATKU NIERUCHOMEGO

1. Dochód osiągany przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie z majątku nieruchomego (włączając dochód z gospodarstwa rolnego lub leśnego), położonego w drugim Umawiającym się Państwie, może być opodatkowany w tym drugim Państwie.

2. Określenie „majątek nieruchomy” ma takie znaczenie, jakie nadaje mu prawo tego Umawiającego się Państwa, na terytorium którego dany majątek jest położony. Określenie to obejmuje w każdym przypadku mienie przynależne do majątku nieruchomego, żywy i martwy inwentarz gospodarstw rolnych i leśnych, prawa, do których mają zastosowanie przepisy prawa powszechnego dotyczące nieruchomości gruntowych, prawa użytkowania nieruchomości, jak również prawa do stałych lub zmiennych świadczeń z tytułu eksploatacji lub prawa do eksploatacji złóż mineralnych, źródeł i innych zasobów naturalnych. Statki morskie i statki powietrzne oraz statki eksploatowane w żegludze śródlądowej nie stanowią majątku nieruchomego.
3. Postanowienia ustępu 1 stosuje się do dochodu osiągniętego z bezpośredniego użytkowania, najmu, dzierżawy lub innego rodzaju użytkowania majątku nieruchomego.
4. Postanowienia ustępów 1 i 3 stosuje się również do dochodu z majątku nieruchomego przedsiębiorstwa i do dochodu z majątku nieruchomego służącego do wykonywania wolnego zawodu.

Artykuł 7

ZYSKI PRZEDSIĘBIORSTW

1. Zyski przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie, chyba że przedsiębiorstwo prowadzi działalność gospodarczą w drugim Umawiającym się Państwie poprzez położony tam zakład. Jeżeli przedsiębiorstwo wykonuje działalność w ten sposób, to zyski przedsiębiorstwa mogą być opodatkowane w drugim Państwie, jednak tylko w takiej mierze, w jakiej mogą być przypisane temu zakładowi.
2. Jeżeli przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa wykonuje działalność w drugim Umawiającym się Państwie poprzez położony tam zakład, to, z zastrzeżeniem postanowień ustępu 3, w każdym Umawiającym się Państwie należy przypisać temu zakładowi takie zyski, które mógłby on osiągnąć, gdyby wykonywał taką samą lub podobną działalność w takich samych lub

podobnych warunkach jako samodzielne przedsiębiorstwo i był całkowicie niezależny w stosunkach z przedsiębiorstwem, którego jest zakładem.

3. Przy ustalaniu zysków zakładu dopuszcza się odliczanie nakładów ponoszonych dla tego zakładu włącznie z kosztami zarządzania i ogólnymi kosztami administracyjnymi niezależnie od tego, czy powstały w tym Państwie, w którym położony jest zakład, czy gdzie indziej.
4. Jeżeli w Umawiającym się Państwie istnieje zwyczaj ustalania zysków zakładu przez podział całkowitych zysków przedsiębiorstwa na jego poszczególne części, to postanowienia ustępu 2 nie wykluczają ustalenia przez to Umawiające się Państwo zysku do opodatkowania według zwykle stosowanego podziału; sposób stosowanego podziału zysku musi jednak być taki, żeby wynik był zgodny z zasadami zawartymi w tym artykule.
5. Zakładowi nie można przypisać zysku tylko z tytułu samego zakupu dóbr lub towarów dla przedsiębiorstwa.
6. Przy stosowaniu poprzednich ustępów ustalanie zysków zakładu powinno być dokonywane każdego roku w taki sam sposób, chyba że istnieją uzasadnione powody, aby postąpić inaczej.
7. Jeżeli w zyskach mieszczą się części dochodów, które zostały odrębnie uregulowane w innych artykułach niniejszej Konwencji, to postanowienia tych innych artykułów nie będą naruszane przez postanowienia tego artykułu.

Artykuł 8 **TRANSPORT MIĘDZYNARODOWY MORSKI, ŚRÓDLĄDOWY** **I POWIETRZNY**

1. Zyski osiągnięte z eksploatacji w transporcie międzynarodowym statków morskich lub statków powietrznych podlegają opodatkowaniu tylko w tym Umawiającym się Państwie, w którym znajduje się miejsce faktycznego zarządu przedsiębiorstwa.

2. Zyski osiągnięte z eksploatacji statków żeglugi śródlądowej w transporcie śródlądowym podlegają opodatkowaniu tylko w tym Umawiającym się Państwie, w którym znajduje się miejsce faktycznego zarządu przedsiębiorstwa.
3. Jeżeli miejsce faktycznego zarządu przedsiębiorstwa żeglugi morskiej lub przedsiębiorstwa żeglugi śródlądowej znajduje się na pokładzie statku morskiego lub statku żeglugi śródlądowej, to uważa się, że znajduje się ono w tym Umawiającym się Państwie, w którym znajduje się port macierzysty statku morskiego lub statku żeglugi śródlądowej, a jeżeli statek morski lub statek żeglugi śródlądowej nie ma portu macierzystego, to w tym Umawiającym się Państwie, w którym osoba eksploatująca statek morski lub statek żeglugi śródlądowej ma miejsce zamieszkania lub siedzibę.
4. W rozumieniu tego artykułu, do zysków osiągniętych z eksploatacji w transporcie międzynarodowym statków morskich lub statków powietrznych zalicza się zyski osiągnięte z dzierżawy statków morskich lub statków powietrznych bez załogi, eksploatowanych w transporcie międzynarodowym, jeżeli takie zyski z dzierżawy są uboczne w stosunku do zysków opisanych w ustępach 1 i 2.
5. Postanowienia ustępu 1 stosuje się również do zysków pochodzących z uczestnictwa w umowie poolowej, we wspólnym przedsiębiorstwie lub w międzynarodowym związku eksploatacyjnym.

Artykuł 9

PRZEDSIĘBIORSTWA POWIĄZANE

1. Jeżeli:
 - (a) przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa uczestniczy bezpośrednio lub pośrednio w zarządzaniu, kontroli lub w kapitale przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się Państwa, albo

(b) te same osoby uczestniczą bezpośrednio lub pośrednio w zarządzaniu, kontroli lub w kapitale przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa i przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się Państwa,

i jeżeli w jednym i w drugim przypadku między dwoma przedsiębiorstwami w zakresie ich stosunków handlowych lub finansowych, zostaną umówione lub narzucone warunki, które różnią się od warunków, które ustaliłyby między sobą niezależne przedsiębiorstwa, wówczas zyski, które osiągnęłyby jedno z przedsiębiorstw bez tych warunków, ale z powodu tych warunków ich nie osiągnęło, mogą być uznane za zyski tego przedsiębiorstwa i odpowiednio opodatkowane. Jednakże rozumie się, iż fakt, że przedsiębiorstwa powiązane zawarły porozumienia takie jak porozumienia o podziale kosztów lub ogólne porozumienia w zakresie świadczenia usług dotyczących przypisania kosztów lub opartych na przypisaniu kosztów dotyczących zarządzania, kosztów ogólnoadministracyjnych, technicznych lub handlowych, kosztów związanych z pracami badawczymi i rozwojowymi oraz innych podobnych kosztów, nie stanowią same w sobie warunku w rozumieniu poprzedniego zdania pod warunkiem, że takie porozumienia oparte są na zasadach wolnorynkowych.

2. Jeżeli Umawiające się Państwo włącza do zysków własnego przedsiębiorstwa i odpowiednio opodatkowuje również zyski przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się Państwa, z tytułu których przedsiębiorstwo to zostało opodatkowane w tym drugim Państwie, a zyski w ten sposób połączone są zyskami, które osiągnęłyby przedsiębiorstwo pierwszego wymienionego Państwa, gdyby warunki ustalone między obydwoma przedsiębiorstwami były warunkami, które byłyby uzgodnione między przedsiębiorstwami niezależnymi, wtedy to drugie Państwo dokona odpowiedniej korekty kwoty podatku wymierzonego w nim od tych zysków. Przy ustalaniu takiej korekty będą odpowiednio uwzględnione inne postanowienia niniejszej Konwencji, a właściwe organy Umawiających się Państw będą w razie konieczności porozumiewać się ze sobą bezpośrednio.

Artykuł 10 DYWIDENDY

1. Dywidendy wypłacane przez spółkę mającą siedzibę w Umawiającym się Państwie osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie

2. Jednakże dywidendy takie mogą być opodatkowane także w Umawiającym się Państwie, w którym spółka wypłacająca dywidendy ma swoją siedzibę i zgodnie z prawem tego Państwa, ale jeżeli osoba uprawniona do dywidend ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, to podatek tak wymierzony nie może przekroczyć:
 - a) 5 procent kwoty dywidend brutto, jeżeli osobą uprawnioną jest spółka (inna niż spółka osobowa), której bezpośredni udział w kapitale spółki wypłacającej dywidendy wynosi co najmniej 10 procent,
 - b) 15 procent kwoty dywidend brutto we wszystkich pozostałych przypadkach.

3. Właściwe organy Umawiających się Państw uzgodnią w drodze wzajemnego porozumienia sposób stosowania ustępu 2.

4. Postanowienia ustępu 2 nie naruszają opodatkowania spółki w odniesieniu do zysków, z których dywidendy są wypłacane.

5. Określenie „dywidendy” użyte w tym artykule oznacza dochód z akcji, akcji gratisowych lub praw do udziału w zyskach, akcji w górnictwie, akcji członków założycieli lub innych praw do udziału w zyskach, jak również dochód z wierzytelności dających prawo uczestniczenia w zyskach oraz dochód z innych praw w spółce, który według prawa Państwa, w którym spółka wypłacająca dywidendy ma siedzibę jest pod względem podatkowym traktowany jak dochód z akcji.

6. Postanowienia ustępów 1 i 2 tego artykułu nie mają zastosowania, jeżeli osoba uprawniona do dywidend, mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w

Umawiającym się Państwie, wykonuje w drugim Umawiającym się Państwie, w którym znajduje się siedziba spółki wypłacającej dywidendy, działalność gospodarczą poprzez zakład w nim położony, bądź wykonuje w tym drugim Państwie wolny zawód w oparciu o położoną w nim stałą placówkę, i gdy udział, z tytułu którego wypłaca się dywidendy, faktycznie wiąże się z działalnością takiego zakładu lub stałej placówki. W takim przypadku w zależności od konkretnej sytuacji stosuje się postanowienia artykułu 7 lub artykułu 14.

7. Jeżeli spółka, której siedziba znajduje się w Umawiającym się Państwie, osiąga zyski lub dochody z drugiego Umawiającego się Państwa, wówczas to drugie Państwo nie może obciążać podatkiem dywidend wypłacanych przez tą spółkę, z wyjątkiem przypadku, gdy takie dywidendy są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym drugim Państwie lub w przypadku, gdy udział, z tytułu którego dywidendy są wypłacane, faktycznie wiąże się z działalnością zakładu lub stałej placówki położonej w drugim Państwie, ani też obciążać nie wydzielonych zysków spółki podatkiem od nie wydzielonych zysków, nawet kiedy wypłacone dywidendy lub nie wydzielone zyski całkowicie lub częściowo pochodzą z zysków albo dochodów osiągniętych w tym drugim Państwie.

Artykuł 11 ODSETKI

1. Odsetki, które powstają w Umawiającym się Państwie i są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.
2. Jednakże takie odsetki mogą być także opodatkowane w Umawiającym się Państwie, w którym powstają i zgodnie z ustawodawstwem tego Państwa, ale jeżeli osoba uprawniona do odsetek ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, to podatek w ten sposób ustalony nie może przekroczyć 5 procent kwoty brutto tych odsetek.

3. Bez względu na postanowienia ustępu 2, odsetki o których mowa w ustępie 1, podlegają opodatkowaniu tylko w Umawiającym się Państwie, w którym odbiorca odsetek ma miejsce zamieszkania lub siedzibę, jeżeli odbiorca ten jest osobą uprawnioną do odsetek i jeżeli takie odsetki są wypłacane:
 - a) z tytułu jakiegokolwiek rodzaju pożyczki udzielonej, zabezpieczonej lub gwarantowanej przez instytucję publiczną promującą eksport, której właścicielem jest Umawiające się Państwo, lub która jest przez nie kontrolowana;
 - b) w związku ze sprzedażą na kredyt wyposażenia przemysłowego, handlowego lub naukowego;
 - c) w związku z jakąkolwiek pożyczką udzieloną przez bank;
 - d) w związku z obligacjami, skryptami dłużnymi lub innymi podobnymi obligacjami emitowanymi przez Rząd Umawiającego się Państwa, jego jednostkę terytorialną lub organ lokalny;
 - e) drugiemu Umawiającemu się Państwu, lub jego jednostce terytorialnej albo jego organowi lokalnemu.
4. Właściwe organy Umawiających się Państw uzgodnią w drodze wzajemnego porozumienia sposób stosowania ustępów 2 i 3.
5. Użyte w tym artykule określenie „odsetki” oznacza dochód z wszelkiego rodzaju wierzytelności, zarówno zabezpieczonych jak i nie zabezpieczonych hipoteką, lecz nie dających prawa do uczestniczenia w zyskach dłużnika, a w szczególności dochody z państwowych papierów wartościowych oraz dochody z obligacji lub skryptów dłużnych, włącznie z premiami i nagrodami związanymi z takimi papierami wartościowymi, obligacjami lub skryptami dłużnymi. Opłat karnych z tytułu opóźnionej zapłaty nie uważa się za odsetki w rozumieniu tego artykułu.

6. Postanowienia ustępów 1, 2 i 3 tego artykułu nie mają zastosowania, jeżeli osoba uprawniona do odsetek mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, prowadzi w drugim Państwie, w którym powstają odsetki, działalność gospodarczą poprzez zakład tam położony, bądź wykonuje wolny zawód w oparciu o stałą placówkę, która jest w nim położona i jeżeli wierzytelność, z tytułu której płacone są odsetki, jest faktycznie związana z takim zakładem lub stałą placówką. W takim przypadku stosuje się postanowienia artykułu 7 lub artykułu 14.

7. Uważa się, że odsetki powstają w Umawiającym się Państwie, jeżeli płatnikiem jest osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym Państwie. Jeżeli jednak osoba wypłacająca odsetki, bez względu na to, czy ma ona miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, posiada w Umawiającym się Państwie zakład lub stałą placówkę, w związku z działalnością których powstało zobowiązanie, z tytułu którego są wypłacane odsetki i zapłata tych odsetek jest pokrywana przez ten zakład lub stałą placówkę, to uważa się, że odsetki takie powstają w Państwie, w którym położony jest zakład lub stała placówka.

8. Jeżeli między płatnikiem a osobą uprawnioną do odsetek lub między nimi a osobą trzecią istnieją szczególne powiązania i dlatego odsetki, mające związek z roszczeniem wynikającym z długu, z tytułu którego są wypłacane, przekraczają kwotę, która byłaby uzgodniona pomiędzy płatnikiem a osobą uprawnioną do odsetek bez takich powiązań, wówczas postanowienia tego artykułu mają zastosowanie tylko do ostatniej wymienionej kwoty. W takim przypadku nadpłacona część podlega opodatkowaniu zgodnie z ustawodawstwem każdego Umawiającego się Państwa i z uwzględnieniem innych postanowień niniejszej Konwencji.

Artykuł 12 **NALEŻNOŚCI LICENCYJNE**

1. Należności licencyjne, powstające w Umawiającym się Państwie i wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

2. Jednakże należności licencyjne, o których mowa w ustępie 1 tego artykułu, mogą być także opodatkowane w Umawiającym się Państwie, w którym powstają i zgodnie z jego ustawodawstwem, ale jeżeli odbiorca jest osobą uprawnioną do należności licencyjnych, to podatek w ten sposób ustalony nie może przekroczyć 5 procent kwoty brutto należności licencyjnych.
3. Właściwe organy Umawiających się Państw uzgodnią w drodze wzajemnego porozumienia sposób stosowania ustępu 2.
4. Określenie „należności licencyjne” użyte w tym artykule oznacza wszelkiego rodzaju należności płacone za użytkowanie lub prawo do użytkowania wszelkich praw autorskich do dzieła literackiego, artystycznego lub naukowego, włącznie z filmami dla kin, wszelkiego patentu, znaku towarowego, wzoru lub modelu, planu, tajemnicy technologii lub procesu produkcyjnego lub za użytkowanie lub prawo do użytkowania urządzenia przemysłowego, handlowego lub naukowego lub za informacje dotyczące doświadczenia w dziedzinie przemysłowej, handlowej lub naukowej.
5. Postanowienia ustępów 1 i 2 tego artykułu nie mają zastosowania, jeżeli osoba uprawniona do należności licencyjnych, mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, prowadzi w drugim Umawiającym się Państwie, z którego pochodzą należności licencyjne, działalność gospodarczą poprzez zakład w nim położony, bądź wykonuje wolny zawód w oparciu o stałą placówkę tam położoną, a prawa lub majątek, z tytułu których wypłacane są należności licencyjne, faktycznie wiążą się z działalnością tego zakładu lub stałej placówki. W takim przypadku stosuje się odpowiednio postanowienia artykułu 7 lub artykułu 14.
6. Uważa się, że należności licencyjne powstają w Umawiającym się Państwie, jeżeli ich płatnikiem jest osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym Państwie. Jednakże jeżeli osoba płacąca należności licencyjne, bez względu na to, czy ma ona miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, posiada w Umawiającym się Państwie zakład lub stałą placówkę, w związku z którą powstał obowiązek zapłaty należności

licencyjnych, a należności te są pokrywane przez ten zakład lub stałą placówkę, to uważa się, iż należności licencyjne powstają w Państwie, w którym położony jest zakład lub stała placówka.

7. Jeżeli w wyniku szczególnych powiązań między płatnikiem a osobą uprawnioną do należności licencyjnych lub między nimi a osobą trzecią, kwota należności licencyjnych płacona za użytkowanie, prawo lub informację, przekracza kwotę, którą płatnik i osoba uprawniona do należności licencyjnych uzgodniliby bez tych powiązań, to postanowienia tego artykułu stosuje się tylko do tej ostatniej wymienionej kwoty. W takim przypadku nadpłacona część podlega opodatkowaniu zgodnie z ustawodawstwem każdego Umawiającego się Państwa i z uwzględnieniem innych postanowień niniejszej Konwencji.

Artykuł 13

ZYSKI Z PRZENIESIENIA WŁASNOŚCI MAJĄTKU

1. Zyski osiągnane przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, z przeniesienia własności majątku nieruchomego w rozumieniu artykułu 6 i położonego w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.
2. Zyski z przeniesienia własności mienia ruchomego stanowiącego część mienia zakładu, który przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa posiada w drugim Umawiającym się Państwie albo z przeniesienia własności mienia ruchomego należącego do stałej placówki, którą osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie posiada w drugim Umawiającym się Państwie w celu wykonywania wolnego zawodu, łącznie z zyskami, które pochodzą z przeniesienia własności takiego zakładu (odrębnie albo z całym przedsiębiorstwem) lub takiej stałej placówki, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.
3. Zyski osiągnane z przeniesienia własności eksploatowanych w transporcie międzynarodowym statków morskich, statków powietrznych lub statków

żeglugi śródlądowej oraz z przeniesienia własności majątku ruchomego związanego z eksploatacją takich statków morskich, statków powietrznych lub statków żeglugi śródlądowej, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Umawiającym się Państwie, w którym znajduje się miejsce faktycznego zarządu przedsiębiorstwa. Dla celów tego ustępu stosuje się postanowienia ustępu 3 artykułu 8.

4. Zyski z przeniesienia własności jakiegokolwiek majątku nie wymienionego w ustępach 1, 2 i 3 podlegają opodatkowaniu tylko w tym Umawiającym się Państwie, w którym przenoszący własność ma miejsce zamieszkania lub siedzibę.
5. Postanowienia ustępu 4 nie naruszają prawa każdego Umawiającego się Państwa do nałożenia zgodnie z własnym ustawodawstwem podatku od zysków z przeniesienia własności akcji lub praw do udziału w zyskach w spółce, której kapitał jest całkowicie lub częściowo podzielony na akcje (udziały) i która zgodnie z prawem tego Państwa posiada w tym Państwie siedzibę, osiągniętych przez osobę fizyczną mającą miejsce zamieszkania w drugim Umawiającym się Państwie, i która miała miejsce zamieszkania w pierwszym Państwie w ciągu ostatnich dziesięciu lat poprzedzających przeniesienie własności akcji (udziałów) lub praw do udziału w zyskach spółki.

W przypadku, gdy na podstawie prawa wewnętrznego pierwszego Umawiającego się Państwa ustalony zostanie wymiar podatku od osoby z tytułu przeniesienia własności wymienionych wyżej akcji (udziałów) uznany za dokonany w czasie jego emigracji z pierwszego wymienionego Państwa, to powyższe postanowienie ma zastosowanie tylko w takim zakresie, w jakim część wymiaru pozostaje nieuregulowana.

Artykuł 14 **WOLNE ZAWODY**

1. Dochód, który osoba mająca miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie osiąga z wykonywania wolnego zawodu albo z innej działalności o samodzielnym charakterze, podlega opodatkowaniu tylko w tym Państwie, chyba że osoba ta posiada stałą placówkę w drugim Umawiającym się

Państwie w celu wykonywania swej działalności. Jeżeli posiada ona taką stałą placówkę, wówczas dochód może być opodatkowany w drugim Państwie, jednak tylko w takim zakresie, w jakim może być przypisany tej stałej placówce.

2. Określenie „wolny zawód” obejmuje w szczególności samodzielnie wykonywaną działalność naukową, literacką, artystyczną, wychowawczą lub edukacyjną, jak również samodzielnie wykonywaną działalność lekarzy, prawników, inżynierów, architektów, dentystów i księgowych.

Artykuł 15 PRACA NAJEMNA

1. Z uwzględnieniem postanowień artykułów 16, 18, 19, 20 i 21, uposażenia, płace i inne podobne wynagrodzenia, które osoba mająca miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie otrzymuje z pracy najemnej, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie, chyba że praca najemna wykonywana jest w drugim Umawiającym się Państwie. Jeżeli praca najemna jest tak wykonywana, to otrzymywane za nią wynagrodzenie może być opodatkowane w tym drugim Państwie.
2. Bez względu na postanowienia ustępu 1, wynagrodzenie, jakie osoba mająca miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie otrzymuje za pracę najemną, wykonywaną w drugim Umawiającym się Państwie, podlega opodatkowaniu tylko w pierwszym Państwie, jeżeli:
 - a) odbiorca przebywa w drugim Państwie przez okres lub okresy nie przekraczające łącznie 183 dni podczas dwunastomiesięcznego okresu, rozpoczynającego się lub kończącego w danym roku podatkowym, i
 - b) wynagrodzenie jest wypłacane przez pracodawcę lub w imieniu pracodawcy, który nie ma miejsca zamieszkania lub siedziby w drugim Państwie, i
 - c) wynagrodzenie nie jest ponoszone przez zakład lub stałą placówkę, którą pracodawca posiada w drugim Państwie.

3. Bez względu na poprzednie postanowienia tego artykułu, wynagrodzenie otrzymywane przez osobę mającą miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie z pracy najemnej, wykonywanej na pokładzie statku morskiego, statku powietrznego albo na pokładzie statku żeglugi śródlądowej eksploatowanego w transporcie międzynarodowym, może być opodatkowane tylko w tym Umawiającym się Państwie.

Artykuł 16 WYNAGRODZENIA DYREKTORÓW

Wynagrodzenia dyrektorów i inne podobne wypłaty, które osoba mająca miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie otrzymuje, jako członek rady dyrektorów spółki, mającej siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

Artykuł 17 ARTYSCI I SPORTOWCY

1. Bez względu na postanowienia artykułów 14 i 15, dochód uzyskany przez osobę mającą miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie z tytułu działalności artystycznej, na przykład artysty scenicznego, filmowego, radiowego lub telewizyjnego, jak też muzyka lub sportowca, z osobiście wykonywanej w tym charakterze działalności w drugim Umawiającym się Państwie, może być opodatkowany w tym drugim Państwie.
2. Jeżeli dochód, mający związek z osobiście wykonywaną działalnością artysty lub sportowca, nie przypada temu artyście lub sportowcowi lecz innej osobie, to dochód taki bez względu na postanowienia artykułów 7, 14 i 15 może być opodatkowany w tym Umawiającym się Państwie, w którym działalność tego artysty lub sportowca jest wykonywana.
3. Postanowienia ustępów 1 i 2 tego artykułu nie mają zastosowania do dochodu osiąganego z działalności artysty lub sportowca w Umawiającym się Państwie, jeżeli pobyt w tym Państwie jest całkowicie lub głównie opłacany z

funduszy publicznych jednego lub obu Umawiających się Państw, ich jednostki terytorialnej, organu lokalnego lub instytucji rządowej.

ARTYKUŁ 18

EMERYTURY, RENTY I UBEZPIECZENIA SPOŁECZNE

1. Z uwzględnieniem postanowień Artykułu 19 ustęp 2, emerytury i inne podobne świadczenia wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie w związku z wcześniejszym zatrudnieniem, jak i renty wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie, podlegają opodatkowaniu tylko w tym państwie.

2. Bez względu na postanowienia ustępu 1, emerytura lub inne podobne świadczenie albo renta może być również opodatkowana w tym Umawiającym się Państwie, z którego jest ona uzyskiwana, zgodnie z prawem tego Państwa,
 - a) jeżeli, i o ile, tytuł do takiej emerytury lub innego podobnego świadczenia albo renty w Umawiającym się Państwie, z którego jest uzyskiwana jest zwolniony z opodatkowania, lub składki związane z emeryturą lub innym podobnym świadczeniem albo rentą dokonywane na rzecz funduszu emerytalnego lub firmy ubezpieczeniowej były odpisywane w przeszłości przy obliczaniu dochodu podlegającego opodatkowaniu w tym Państwie lub kwalifikowały się do innych ulg podatkowych w tym Państwie; i

 - b) jeżeli, i o ile, taka emerytura, lub inne podobne świadczenie albo renta nie jest opodatkowana w Umawiającym się Państwie, w którym odbiorca ma miejsce zamieszkania, według powszechnie stosowanej stawki od dochodu z pracy najemnej, lub jest opodatkowana od mniej niż 90 % kwoty brutto emerytury lub innego podobnego świadczenia albo renty; i

 - c) jeżeli łączna kwota brutto emerytur i innych podobnych świadczeń oraz rent, a także emerytura lub inne wypłaty, dokonana na podstawie przepisów

o systemie ubezpieczeń społecznych Państwa w jakimkolwiek roku kalendarzowym przekroczy kwotę 20.000 Euro.

3. Bez względu na postanowienia ustępów 1 i 2, jeżeli taka emerytura lub inne podobne świadczenie nie będące z natury świadczeniem okresowym, wypłacane w związku z wcześniejszym zatrudnieniem w drugim Umawiającym się Państwie jest wypłacane przed dniem rozpoczęcia pobierania emerytury lub jeżeli zostanie dokonana jednorazowa wypłata w zamian za prawo do renty przed dniem rozpoczęcia pobierania renty, to takie świadczenie lub jednorazowa wypłata może być również opodatkowana w Umawiającym się Państwie, w którym została uzyskana.
4. Uważa się, że emeryturę lub inne podobne świadczenie albo rentę uzyskuje się z Umawiającego się Państwa, jeżeli, i o ile, składki lub wypłaty związane z emeryturą, innym podobnym świadczeniem albo rentą, lub uprawnienia z nich uzyskane kwalifikują się do ulgi podatkowej w tym Państwie. Przeniesienie emerytury z funduszu emerytalnego lub firmy ubezpieczeniowej w jednym Umawiającym się Państwie do funduszu emerytalnego lub firmy ubezpieczeniowej w innym Państwie nie ogranicza w żaden sposób praw do opodatkowania przez pierwsze wymienione Państwo na mocy tego artykułu.
5. Wszelkie emerytury i inne płatności wypłacane według przepisów systemu ubezpieczeń społecznych Umawiającego się Państwa osobie mającej miejsce zamieszkania w drugim Umawiającym się Państwie mogą być opodatkowane w tym pierwszym wymienionym Umawiającym się Państwie.
6. Właściwe Organy Umawiających się Państw rozstrzygną w drodze wzajemnego porozumienia sposób stosowania ustępu 2. Ustalą również, jakie bliższe dane osoba mająca miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie musi przedstawić dla potrzeb właściwego stosowania Konwencji w drugim Umawiającym się Państwie, a w szczególności, aby można było ustalić, czy warunki o których mowa w ustępie 2 pkt. a), b) i c) zostały spełnione.

7. Termin „renta” oznacza ustaloną kwotę wypłacaną okresowo w ustalonych terminach dożywotnio lub przez określony lub dający się ustalić okres czasu, jako spełnienie zobowiązania dokonywania wypłat w zamian za uprzednio w pełni dokonane zobowiązanie pieniężne lub w równoważniku danej kwoty pieniężnej.
8. Czy, i w jakim zakresie, emerytura lub podobne świadczenie podlega postanowieniom tego artykułu lub artykułu 19 zależy od rodzaju wcześniejszego zatrudnienia, prywatnego lub państwowego, podczas którego uprawnienia do tej części emerytury lub podobnego świadczenia zostały wypracowane.

Artykuł 19 **SŁUŻBA PUBLICZNA**

1.
 - a) Uposażenia, płace i inne podobne wynagrodzenia, za wyjątkiem emerytur, wypłacane przez Umawiające się Państwo, jego jednostkę terytorialną lub organ lokalny osobie fizycznej z tytułu usług świadczonych na rzecz tego Państwa, jego jednostki terytorialnej lub organu lokalnego, mogą być opodatkowane w tym Państwie.
 - b) Jednakże, uposażenia, płace i inne podobne wynagrodzenia podlegają opodatkowaniu tylko w drugim Umawiającym się Państwie, jeżeli usługi są świadczone w tym Państwie, a ta osoba jest osobą mającą miejsce zamieszkania w tym Państwie, która:
 - (i) jest obywatelem tego Państwa, lub
 - (ii) nie stała się osobą mającą miejsce zamieszkania w tym Państwie wyłącznie w celu świadczenia tych usług.
2.
 - a) Jakakolwiek emerytura wypłacana przez lub pochodząca z funduszy utworzonych przez Umawiające się Państwo, jego jednostkę terytorialną

lub organ lokalny, osobie fizycznej z tytułu świadczenia usług na rzecz tego Państwa, jego jednostki terytorialnej lub organu lokalnego, może być opodatkowana w tym Państwie.

- b) Jednakże, taka emerytura podlega opodatkowaniu tylko w drugim Umawiającym się Państwie, jeśli osoba fizyczna jest obywatelem tego Państwa i posiada w nim miejsce zamieszkania.
3. Postanowienia artykułów 15, 16, 17 i 18 stosuje się do uposażeń, płac i podobnych wynagrodzeń oraz emerytur z tytułu świadczonych usług pozostających w związku z działalnością gospodarczą prowadzoną przez Umawiające się Państwo, jego jednostkę terytorialną lub organ lokalny.

Artykuł 20 **WYKŁADOWCY I NAUCZYCIELE**

1. Wypłaty jakie wykładowca lub nauczyciel mający miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie, a który przebywa w drugim Umawiającym się Państwie w celu nauczania lub prowadzenia badań naukowych na uniwersytecie, w szkole wyższej lub w innym zakładzie w celu nauczania lub prowadzenia badań naukowych w tym drugim Państwie przez okres najwyżej dwóch lat od daty pierwszego przybycia w tym celu, uzyskuje za takie nauczanie lub badania naukowe, podlegają opodatkowaniu tylko w pierwszym wymienionym Państwie.
2. Artykuł ten nie ma zastosowania do dochodu uzyskanego z tytułu badań, jeżeli takie badania są podejmowane nie w interesie publicznym, lecz głównie w celu osobistych korzyści takiej osoby lub osób.

Artykuł 21 **STUDENCI**

Wypłaty otrzymywane na utrzymanie, kształcenie lub odbywanie praktyki przez studenta lub praktykanta, który przebywa w Umawiającym się Państwie wyłącznie w celu kształcenia się lub odbywania praktyki, a który ma lub bezpośrednio przed przybyciem do tego Państwa miał miejsce zamieszkania w

drugim Umawiającym Państwie, nie podlegają opodatkowaniu w pierwszym wymienionym Państwie, jeżeli świadczenia te pochodzą ze źródeł spoza tego Państwa.

Artykuł 22 INNE DOCHODY

1. Dochody osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, bez względu na to, gdzie są osiągnane, a które nie są objęte postanowieniami poprzednich artykułów niniejszej Konwencji, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.

2. Postanowienia ustępu 1 tego artykułu nie mają zastosowania do dochodów nie będących dochodami z majątku nieruchomego, określonego w artykule 6 ustęp 2, jeżeli osoba osiągająca takie dochody, posiadająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, prowadzi w drugim Umawiającym się Państwie działalność gospodarczą poprzez zakład w nim położony lub wykonuje w tym drugim Państwie wolny zawód w oparciu o stałą placówkę w nim położoną i gdy prawo lub majątek, z tytułu których osiąga dochód, są faktycznie związane z działalnością takiego zakładu lub stałej placówki. W takim przypadku stosuje się odpowiednio postanowienia artykułu 7 lub artykułu 14.

ROZDZIAŁ IV UNIKANIE PODWÓJNEGO OPODATKOWANIA

Artykuł 23 UNIKANIE PODWÓJNEGO OPODATKOWANIA

1. Niderlandy przy nakładaniu podatku na osoby mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w Niderlandach, mogą włączyć do podstawy, od której takie podatki są pobierane części dochodu, które zgodnie z postanowieniami tej Konwencji mogą być opodatkowane w Polsce.

2. Jednakże, jeżeli osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę osiąga części dochodu, które zgodnie z artykułem 6, artykułem 7, artykułem 10 ustęp 6, artykułem 11 ustęp 6, artykułem 12 ustęp 5, artykułem 13 ustępy 1 i 2, artykułem 14, artykułem 15 ustęp 1, artykułem 18 ustęp 2 i 5, artykułem 19 ustęp 1 (podpunkt a) i 2 (podpunkt a) i artykułem 22 ustęp 2 niniejszej Konwencji mogą być opodatkowane w Polsce i są włączone do podstawy opodatkowania, o której mowa w ustępie 1, to Niderlandy zwolnią takie części dochodu przez zezwolenie na odliczenie od ich podatków. To odliczenie będzie obliczone zgodnie z przepisami niderlandzkiego prawa w sprawie unikania podwójnego opodatkowania. W związku z tym wymienione części dochodu będą włączone do ogólnej kwoty części dochodu, które są zwolnione od podatku Niderlandów na podstawie tych postanowień.
3. Następnie, Niderlandy zezwolą na odliczenie od podatku Niderlandów tak obliczonego od części dochodu, które zgodnie z artykułem 10 ustęp 2, artykułem 11 ustęp 2, artykułem 12 ustęp 2, artykułem 13 ustęp 5, artykułem 16, artykułem 17 i artykułem 18 ustęp 3 niniejszej Konwencji mogą być opodatkowane w Polsce w granicach w jakich te części dochodu są włączone do podstawy opodatkowania, o której mowa w ustępie 1. Kwota tego odliczenia będzie równa podatkowi zapłaconemu w Polsce od tych części dochodu, lecz nie przekroczy kwoty odliczenia jakie byłoby dozwolone gdyby części dochodu tak włączone byłyby jedynymi częściami dochodu, które są zwolnione od podatku Niderlandów i na podstawie przepisów prawa Niderlandów o unikaniu podwójnego opodatkowania.
4. Bez względu na postanowienia ustępu 2, Niderlandy zezwolą na odliczenie podatku zapłaconego w Polsce od części dochodu, które zgodnie z artykułem 7, artykułem 10 ustęp 6, artykułem 11 ustęp 6, artykułem 12 ustęp 5, artykułem 14 i artykułem 22 ustęp 2 niniejszej Konwencji mogą być opodatkowane w Polsce w granicach w jakich te części dochodu są włączone do podstawy opodatkowania, o której mowa w ustępie 1, jeżeli i w granicach w jakich Niderlandy na podstawie ich przepisów o unikaniu podwójnego opodatkowania zezwalają na odliczenie od podatku Niderlandów podatku pobieranego w innym Państwie od takich części dochodu. Dla obliczenia tego odliczenia mają zastosowanie odpowiednie postanowienia ustępu 3 tego artykułu.

5. W odniesieniu do osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce, podwójnego opodatkowania unikać się będzie w następujący sposób:
- a) Jeżeli osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce osiąga dochód, który zgodnie z postanowieniami niniejszej Konwencji może być opodatkowany w Niderlandach, to Rzeczpospolita Polska zezwoli na odliczenie od podatku od dochodu tej osoby, kwoty równej podatkowi od dochodu zapłaconego w Niderlandach. Jednakże takie odliczenie nie może przekroczyć tej części podatku od dochodu, jaka została obliczona przed dokonaniem odliczenia i która odpowiada tej części dochodu, która może być opodatkowana w Niderlandach.
 - b) Jeżeli zgodnie z jakimkolwiek postanowieniem niniejszej Konwencji, dochód osiągnięty przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce jest zwolniony z opodatkowania w Polsce, to jednak Polska przy obliczaniu kwoty podatku od pozostałego dochodu takiej osoby może wziąć pod uwagę zwolniony od podatku dochód.

ROZDZIAŁ V POSTANOWIENIA SZCZEGÓLNE

Artykuł 24 DZIAŁALNOŚĆ W STREFIE PRZYBRZEŻNEJ

1. Postanowienia tego artykułu mają zastosowanie bez względu na inne postanowienia niniejszej Konwencji. Jednakże, postanowienia tego artykułu nie mają zastosowania, jeżeli działalność w strefie przybrzeżnej stanowi dla danej osoby zakład na podstawie postanowień artykułu 5 lub stałą placówkę na podstawie postanowień artykułu 14.
2. Użyte w tym artykule określenie „działalność w strefie przybrzeżnej” oznacza działalność prowadzoną w strefie przybrzeżnej w związku z poszukiwaniami i eksploatacją dna morskiego, jego podglebia oraz ich zasobów naturalnych w Umawiającym się Państwie.

3. Z zastrzeżeniem ustępu 4 tego artykułu, uważa się, że przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa prowadzące działalność w tym zakresie w drugim Umawiającym się Państwie, prowadzi działalność w drugim Umawiającym się Państwie za pośrednictwem położonego w tym Państwie zakładu, chyba że dana działalność jest prowadzona w drugim Państwie przez okres lub okresy nie przekraczające w sumie 30 dni w dowolnym okresie dwunastu miesięcy.

W rozumieniu tego ustępu:

- a) jeżeli przedsiębiorstwo prowadzące działalność w strefie przybrzeżnej w drugim Umawiającym się Państwie jest powiązane z innym przedsiębiorstwem i to drugie przedsiębiorstwo kontynuuje w ramach tego samego projektu taką samą działalność w strefie przybrzeżnej, którą prowadzi lub prowadziło pierwsze wymienione przedsiębiorstwo i gdy taka działalność prowadzona przez oba przedsiębiorstwa po jej podsumowaniu przekracza 30 dni, to uważa się, że każde przedsiębiorstwo prowadzi działalność przekraczającą 30 dni w ciągu 12 miesięcznego okresu;
 - b) uważa się, że przedsiębiorstwo jest powiązane z drugim przedsiębiorstwem, jeżeli jedno posiada bezpośrednio lub pośrednio co najmniej jedną trzecią kapitału w drugim przedsiębiorstwie lub jeżeli osoba posiada bezpośrednio lub pośrednio co najmniej jedną trzecią kapitału w obu przedsiębiorstwach.
4. Jednakże uważa się, że w rozumieniu ustępu 3 tego artykułu, określenie „działalność w strefie przybrzeżnej” nie obejmuje:
 - a) jednego lub jakiegokolwiek połączenia rodzajów działalności wymienionych w artykule 5 ustęp 4;
 - b) holowania lub zakotwiczenia przez statki skonstruowane specjalnie do tego celu oraz każdej innej działalności wykonywanej przez takie statki;
 - c) transportu zaopatrzenia lub personelu przez statki morskie lub statki powietrzne eksploatowane w transporcie międzynarodowym.

5. Osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, która prowadzi działalność w strefie przybrzeżnej w drugim Umawiającym się Państwie, która polega na świadczeniu usług specjalistycznych lub innej działalności o niezależnym charakterze będzie traktowana jako prowadząca działalność ze stałej placówki położonej w drugim Umawiającym się Państwie, jeżeli działalność w strefie przybrzeżnej trwa przez okres 30 dni lub dłużej w ciągu każdorazowego okresu dwunastu miesięcy.
6. Pensje, płace i inne podobne uposażenia osiągane przez osobę mającą miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie w związku z zatrudnieniem związanym z działalnością w strefie przybrzeżnej prowadzoną poprzez zakład położony w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie w zakresie w jakim zatrudnienie ma miejsce w strefie przybrzeżnej w tym drugim Państwie.
7. Jeżeli będzie dostarczony udokumentowany dowód, że w Polsce został zapłacony podatek od części dochodu, które mogą być opodatkowane w Polsce zgodnie z artykułem 7 lub artykułem 14 odpowiednio w związku z postanowieniami ustępu 3 i ustępu 5 tego artykułu oraz ustępu 6 tego artykułu, to Niderlandy zezwolą na obniżenie ich podatku, który będzie obliczony zgodnie z zasadami zawartymi w artykule 23 ustęp 2.

Artykuł 25

RÓWNE TRAKTOWANIE

1. Obywatele Umawiającego się Państwa nie mogą być poddani w drugim Umawiającym się Państwie ani opodatkowaniu, ani związanym z nim obowiązkom, które są inne lub bardziej uciążliwe, niż opodatkowanie i związane z nim obowiązki, którym są lub mogą być poddani w tych samych okolicznościach obywatele tego drugiego Państwa, a w szczególności w związku z ich miejscem zamieszkania. Niniejsze postanowienie stosuje się również bez względu na postanowienia artykułu 1 w stosunku do osób, które nie mają miejsca zamieszkania lub siedziby w jednym lub obu Umawiających się Państwach.

2. Opodatkowanie zakładu, który przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa posiada w drugim Umawiającym się Państwie, nie może być w tym drugim Państwie mniej korzystne, niż opodatkowanie przedsiębiorstw tego drugiego Państwa prowadzących taką samą działalność. Postanowienie to nie może być rozumiane jako zobowiązujące Umawiające się Państwo do udzielenia osobom mającym miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie jakichkolwiek osobistych zwolnień, ulg i obniżek podatkowych z uwagi na stan cywilny lub obciążenia rodzinne, których udziela ono osobom mającym miejsce zamieszkania na jego terytorium.

3. Z wyjątkiem przypadków stosowania postanowień artykułu 9 ustęp 1, artykułu 11 ustęp 8 lub artykułu 12 ustęp 7, odsetki, należności licencyjne i inne koszty ponoszone przez przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa na rzecz osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie są odliczane przy określaniu podlegających opodatkowaniu zysków tego przedsiębiorstwa na takich samych warunkach, jakby były one płacone na rzecz osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym pierwszym Państwie. Podobnie zobowiązania przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa zaciągnięte wobec osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, są odliczane przy określaniu podlegającego opodatkowaniu majątku tego przedsiębiorstwa na takich samych warunkach, jakby były one zaciągnięte wobec osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w pierwszym wymienionym Państwie.

4. Przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa, których kapitał należy w całości lub częściowo, albo który jest kontrolowany bezpośrednio lub pośrednio przez jedną lub więcej osób, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, nie mogą być w pierwszym Umawiającym się Państwie poddane opodatkowaniu, ani związanym z nim obowiązkom, które są inne lub bardziej uciążliwe aniżeli opodatkowanie i związane z nim obowiązki, którym są lub mogą być poddane podobne przedsiębiorstwa pierwszego wymienionego Państwa.

5. Składki płacone przez lub w imieniu osoby mającej miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie do systemu emerytalnego uznanego dla celów podatkowych w drugim Umawiającym się Państwie będą traktowane w taki sam sposób dla potrzeb podatkowych w pierwszym wymienionym Państwie jak składki płacone do systemu emerytalnego uznawanego dla potrzeb podatkowych w tym pierwszym - wymienionym Państwie, pod warunkiem że:
 - a) osoba ta opłacała składki do takiego systemu emerytalnego zanim stała się osobą mającą miejsce zamieszkania w pierwszym – wymienionym Państwie; i
 - b) właściwy organ pierwszego wymienionego Państwa zgodzi się, że ten system emerytalny odpowiada systemowi emerytalnemu uznawanemu dla potrzeb podatkowych przez to Państwo.

W rozumieniu tego ustępu „system emerytalny” obejmuje system emerytalny utworzony w ramach publicznego systemu ubezpieczeń społecznych.
6. Bez względu na postanowienia artykułu 2 postanowienia tego artykułu mają zastosowanie do wszystkich podatków bez względu na ich rodzaj i nazwę.

Artykuł 26

PROCEDURA WZAJEMNEGO POROZUMIEWANIA SIĘ

1. Jeżeli osoba jest zdania, że działania jednego lub obu Umawiających się Państw wprowadziły lub wprowadzą dla niej opodatkowanie, które jest niezgodne z postanowieniami niniejszej Konwencji, wówczas może ona niezależnie od środków odwoławczych przewidzianych w prawie wewnętrznym tych Państw, przedstawić swoją sprawę właściwemu organowi tego Umawiającego się Państwa, w którym ma ona miejsce zamieszkania lub siedzibę albo jeżeli w danej sprawie mają zastosowanie postanowienia artykułu 25 ustęp 1, właściwemu organowi tego Umawiającego się Państwa, którego jest obywatelem. Sprawa winna być przedłożona w ciągu trzech lat, licząc od dnia pierwszego zawiadomienia o działaniu, powodującym opodatkowanie niezgodne z postanowieniami niniejszej Konwencji.

2. Właściwy organ, jeżeli uzna zarzut za uzasadniony i jeżeli nie może spowodować zadowalającego rozwiązania, podejmie starania, aby przypadek ten uregulować w porozumieniu z właściwym organem drugiego Umawiającego się Państwa, tak aby zapobiec opodatkowaniu niezgodnemu z niniejszą Konwencją. Każde osiągnięte porozumienie zostanie wprowadzone w życie bez względu na terminy przewidziane przez ustawodawstwo wewnętrzne Umawiających się Państw.
3. Właściwe organy Umawiających się Państw będą wspólnie czynić starania, aby w drodze wzajemnego porozumienia usuwać trudności lub wątpliwości, które mogą powstać przy interpretacji lub stosowaniu Konwencji. Mogą one również porozumiewać się wzajemnie co do sposobu zapobiegania podwójnemu opodatkowaniu w przypadkach, które nie są uregulowane w niniejszej Konwencji.
4. Właściwe organy Umawiających się Państw mogą komunikować się bezpośrednio w celu osiągnięcia porozumienia w rozumieniu poprzednich ustępów.
5. Jeżeli jakaś trudność lub wątpliwość powstała na tle interpretacji lub stosowania Konwencji nie może być rozwiązana przez właściwe organy Umawiających się Państw w drodze procedury wzajemnego porozumiewania zgodnie z postanowieniami poprzednich ustępów tego artykułu w ciągu dwóch lat po wniesieniu sprawy, to sprawa ta może na wniosek każdego Umawiającego się Państwa być przedłożona do postępowania arbitrażowego lecz tylko po pełnym wyczerpaniu procedur przewidzianych w ustępach od 1 do 4 tego artykułu i pod warunkiem, że odnośny podatnik lub odnośni podatnicy wyrażą pisemną zgodę na związanie się decyzją organu arbitrażowego.

Decyzja organu arbitrażowego w danym przypadku będzie wiążąca dla obu Umawiających się Państw oraz dla podatnika lub podatników występujących w danej sprawie.

Artykuł 27

WYMIANA INFORMACJI

1. Właściwe organy Umawiających się Państw będą wymieniały informacje, które są niezbędne do stosowania postanowień niniejszej Konwencji oraz informacje dotyczące ustawodawstwa wewnętrznego Umawiających się Państw w odniesieniu do podatków objętych niniejszą Konwencją w zakresie, w jakim opodatkowanie przewidziane w tym ustawodawstwie nie jest sprzeczne z Konwencją. Wymiana informacji nie jest ograniczona postanowieniami artykułu 1. Wszelkie informacje uzyskane przez Umawiające się Państwo będą stanowiły tajemnicę na takiej samej zasadzie, jak informacje uzyskane zgodnie z ustawodawstwem wewnętrznym tego Państwa i będą mogły być ujawnione jedynie osobom lub organom (w tym organom sądowym albo administracyjnym) zajmującym się wymiarem lub poborem, egzekucją lub ściganiem albo rozpatrywaniem odwołań w zakresie podatków objętych Konwencją. Takie osoby lub organy będą wykorzystywać informacje wyłącznie w takich celach. Mogą one ujawniać te informacje w jawnym postępowaniu sądowym lub postanowieniach sądowych.

2. Umawiające się Państwa mogą przekazać organowi arbitrażowemu utworzonemu na podstawie artykułu 26 ustęp 5, takie informacje jakie są konieczne dla przeprowadzenia postępowania arbitrażowego. Takie przekazanie będzie podlegać postanowieniom artykułu 29. Członkowie organu arbitrażowego podlegają ograniczeniom opisanym w ustępie 1 tego artykułu w odniesieniu do każdej informacji przekazanej w ten sposób.

Artykuł 28

POMOC W EGZEKUCJI NALEŻNOŚCI PODATKOWYCH

1. Państwa zgadzają się udzielać sobie wzajemnie pomocy i poparcia w celu poboru zgodnie z ich odnośnym ustawodawstwem i praktyką administracyjną podatków, do których ma zastosowanie niniejsza Konwencja oraz wszelkich domiarów, dopłat, zaległych płatności, odsetek i kosztów związanych z takimi podatkami.

2. Na wniosek Państwa wnioskującego Państwo proszone ściąga należności podatkowe pierwszego wymienionego Państwa zgodnie z własnym ustawodawstwem i praktyką administracyjną w zakresie egzekucji własnych należności podatkowych. Jednakże takie należności nie korzystają z pierwszeństwa w Państwie proszonym i nie mogą być ściągnięte w drodze uwięzienia dłużnika za dług. Państwo proszone nie jest zobowiązane do podejmowania żadnych kroków egzekucyjnych, które nie są przewidziane w ustawodawstwie Państwa wnioskującego.

3. Postanowienia ustępu 2 mają zastosowanie tylko do należności podatkowych, stanowiących przedmiot dokumentu zezwalającego na egzekucję w Państwie wnioskującym i, jeżeli inaczej nie uzgodniono, które nie są kwestionowane.

Jednakże, jeżeli należność jest związana z odpowiedzialnością podatkową osoby, która nie ma miejsca zamieszkania lub siedziby w Państwie wnioskującym, to ustęp 2 ma zastosowanie tylko wtedy, jeżeli należność nie może być dłużej kwestionowana, chyba że właściwe organy uzgodniły inaczej.

4. Obowiązek udzielenia pomocy w egzekucji należności podatkowych w odniesieniu do osoby zmarłej lub jej mienia spadkowego jest ograniczony do wartości mienia spadkowego lub mienia nabytego przez każdego spadkobiercę zależnie od tego, czy należność ma być uzyskana z masy spadkowej czy od spadkobierców.

5. Państwo proszone nie jest zobowiązane do zastosowania się do wniosku:
 - a) jeżeli Państwo wnioskujące nie wyczerpało wszystkich środków dostępnych na jego własnym terytorium, z wyjątkiem przypadku gdy odwołanie się do takich środków spowodowałoby niewspółmierne dla danego przypadku trudności;
 - b) jeżeli uzna ono, że roszczenie podatkowe jest niezgodne z postanowieniami tej Konwencji lub jakiegokolwiek innej Konwencji, której obydwie Państwa są stronami.

6. Do wniosku o pomoc administracyjną w egzekucji należności podatkowej objętej Konwencją należy załączyć:
 - a) oświadczenie, że należność dotyczy podatku objętego Konwencją i że spełnione są warunki zawarte w ustępie 3;
 - b) urzędowo potwierdzoną kopię dokumentu zezwalającego na egzekucje w Państwie wnioskującym;
 - c) każdy inny dokument wymagany dla potrzeb egzekucji;
 - d) w razie potrzeby, poświadczoną kopię odnośnego dokumentu wydanego przez organ administracyjny lub przez sąd powszechny.

7. Państwo wnioskujące wskaże kwoty roszczenia podatkowego, które mają być ściągnięte w obu walutach – Państwa wnioskującego i Państwa proszonego. Kursem wymiany w rozumieniu zdania poprzedniego będzie ostatnia cena sprzedaży ustalona na najbardziej reprezentatywnym rynku lub rynkach walutowych Państwa wnioskującego. Każda kwota odzyskana przez Państwo proszone będzie przekazana Państwu wnioskującemu w walucie Państwa proszonego. Transfer będzie dokonany w okresie miesiąca od daty odzyskania.

8. Na żądanie Państwa wnioskującego Państwo proszone w celu odzyskania kwoty podatku podejmie środki zabezpieczające, nawet gdy roszczenie jest kwestionowane lub gdy nie ma jeszcze podstawy do egzekucji, w granicach dozwolonych przez ustawodawstwo i praktykę administracyjną Państwa proszonego.

9. Dokument zezwalający na egzekucję w Państwie wnioskującym, powinien w razie potrzeby, zgodnie z przepisami obowiązującymi w Państwie proszonym, być zaakceptowany, uznany, uzupełniony lub zastąpiony, możliwie jak najszybciej po dniu otrzymania wniosku o pomoc, przez dokument umożliwiający egzekucję w tym drugim Państwie.

10. Sprawy dotyczące terminu, po którym roszczenie podatkowe nie może być egzekwowane są regulowane przez prawo Państwa wnioskującego. Wniosek

o udzielenie pomocy w egzekucji powinien zawierać dane dotyczące takiego terminu.

11. Czynności egzekucyjne dokonane przez Państwo proszone w następstwie wniosku o udzielenie pomocy, które zgodnie z prawem tego Państwa mogłyby spowodować zawieszenie lub przerwanie terminu, o którym mowa w ustępie 10, będą miały taki sam skutek na mocy prawa Państwa wnioskującego. Państwo proszone poinformuje Państwo wnioskujące o takich czynnościach.
12. Państwo proszone może zezwolić na przesunięcie płatności lub rozłożenie płatności na raty, jeżeli jego ustawodawstwo lub praktyka administracyjna na to zezwala w podobnych okolicznościach, lecz uprzednio poinformuje ono o tym Państwo wnioskujące.
13. Właściwe organy Umawiających się Państw ustalą w drodze wzajemnego porozumienia zasady dotyczące minimalnych kwot roszczeń podatkowych, które mogą być przedmiotem wniosku o pomoc.
14. Państwa zrzekną się wzajemnie między sobą zwrotu kosztów wynikających z pomocy i poparcia jakiego będą sobie wzajemnie udzielać przy stosowaniu niniejszej Konwencji. Państwo wnioskujące będzie w każdym razie ponosić odpowiedzialność wobec Państwa proszonego za pieniężne następstwa aktów egzekucyjnych, które zostaną uznane za nieuzasadnione w kontekście prawdziwości danego roszczenia podatkowego lub ważności dokumentu zezwalającego na egzekucję w Państwie wnioskującym.

Artykuł 29

OGRANICZENIA W STOSOWANIU ARTYKUŁÓW 27 I 28

W żadnym wypadku postanowienia artykułów 27 i 28 nie mogą być rozumiane jako nakładające na Umawiające się Państwo obowiązku:

- a) stosowania środków administracyjnych, które są sprzeczne z ustawodawstwem i praktyką administracyjną tego lub drugiego Umawiającego się Państwa;
- b) udzielania informacji, których uzyskanie nie byłoby możliwe na podstawie własnego ustawodawstwa albo w ramach normalnej praktyki administracyjnej tego lub drugiego Umawiającego się Państwa;
- c) udzielania informacji, które ujawniłyby tajemnicę handlową, gospodarczą, przemysłową, kupiecką lub zawodową albo praktykę handlową, lub informacji, których udzielenie byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym (ordre public).

Artykuł 30

CZŁONKOWIE MISJI DYPLMATYCZNYCH I URZĘDÓW KONSULARNYCH

1. Niniejsza Konwencja nie narusza przywilejów podatkowych przysługujących członkom misji dyplomatycznych lub urzędów konsularnych na podstawie ogólnych zasad prawa międzynarodowego lub postanowień umów szczególnych.
2. W rozumieniu Konwencji osobę fizyczną, która jest członkiem misji dyplomatycznej lub urzędu konsularnego Umawiającego się Państwa w drugim Umawiającym się Państwie lub w Państwie trzecim i która jest obywatelem państwa wysyłającego, uważa się za osobę mającą miejsce zamieszkania w Państwie wysyłającym, jeżeli podlega ona w nim takim samym obowiązkom w odniesieniu do podatków od dochodu jak osoby mające miejsce zamieszkania w tym Państwie.

3. Konwencja nie ma zastosowania do organizacji międzynarodowych, ich organów lub funkcjonariuszy oraz członków misji dyplomatycznych lub urzędów konsularnych Państwa trzeciego znajdujących się w Umawiającym się Państwie, jeżeli nie podlegają oni w tym Państwie takim samym obowiązkom w odniesieniu do podatku od dochodu jakim podlegają osoby mające miejsce zamieszkania w tym Państwie.

Artykuł 31

ZAKRES TERYTORIALNY

1. Zakres obowiązywania Konwencji może być rozszerzony, w jej całości lub w zakresie niezbędnym w odniesieniu do jednego lub obu krajów Antyli Niderlandzkich i Aruby, jeżeli kraje te wprowadzą podatki zasadniczo podobne w swojej istocie do podatków, do których ma zastosowanie Konwencja. Każde takie rozszerzenie wejdzie w życie z takim dniem i z zastrzeżeniem takich zmian i warunków, w tym warunków dotyczących wypowiedzenia, jakie zostaną ustalone i uzgodnione w notach, które będą wymienione drogą dyplomatyczną.
2. Jeżeli nie uzgodniono inaczej, wypowiedzenie Konwencji nie będzie oznaczać również wypowiedzenia rozszerzenia Konwencji na każdy kraj, na który została rozszerzona na mocy tego artykułu.

Rozdział VI
POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 32
WEJŚCIE W ŻYCIE

1. Umawiające się Państwa poinformują się wzajemnie, że spełnione zostały wymogi konstytucyjne dla wejścia w życie niniejszej Konwencji.
2. Niniejsza Konwencja wejdzie w życie miesiąc po dacie późniejszej z not, o których mowa w ustępie 1 i jej postanowienia będą miały zastosowanie:
 - a) w odniesieniu do podatków pobieranych u źródła – do kwot dochodu osiągniętego w dniu 1 stycznia lub po tym dniu w roku kalendarzowym następującym po roku, w którym Konwencja wejdzie w życie,
 - b) w odniesieniu do innych podatków od dochodu - do takich podatków pobieranych za każdy rok podatkowy zaczynający się dnia 1 stycznia lub po tym dniu w roku kalendarzowym następującym po roku, w którym Konwencja wejdzie w życie.
3. Postanowienia Konwencji między Rządem Królestwa Holandii a Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej o uniknięciu podwójnego opodatkowania i zapobieżeniu uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i majątku podpisanej w Warszawie dnia 20 września 1979 roku i Protokół do niej utracą moc w dniu poprzedzającym dzień, w którym niniejsza Konwencja wejdzie w życie.

Artykuł 33
WYPOWIEDZENIE

Niniejsza Konwencja pozostanie w mocy do wypowiedzenia jej przez Umawiające się Państwo. Każde Umawiające się Państwo może wypowiedzieć Konwencję w drodze dyplomatycznej, przekazując notę o wypowiedzeniu co najmniej sześć miesięcy przed końcem roku kalendarzowego po okresie pięciu lat

od dnia wejścia Konwencji w życie. W takim wypadku Konwencja przestanie obowiązywać:

- a) w odniesieniu do podatków pobieranych u źródła – do kwot dochodu osiągniętego w dniu 1 stycznia lub po tym dniu w roku kalendarzowym następującym po roku w którym taka nota została przekazana;
- b) w odniesieniu do innych podatków od dochodu – do takich podatków nakładanych za każdy rok podatkowy rozpoczynający się w dniu 1 stycznia lub po tym dniu w roku kalendarzowym następującym po roku, w którym taka nota została przekazana.

Na dowód czego niżej podpisani, należycie do tego upoważnieni, podpisali niniejszą Konwencję.

Sporządzono w Warszawie dnia 13 lutego 2002 roku w dwóch egzemplarzach w językach polskim, niderlandzkim i angielskim, przy czym trzy teksty są jednakowo autentyczne. W przypadku rozbieżności przy interpretacji między tekstem polskim i niderlandzkim tekst angielski będzie rozstrzygający.

**W IMIENIU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

**W IMIENIU
KRÓLESTWA NIDERLANDÓW**

PROTOKÓŁ

Przy podpisaniu Konwencji w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu zawartej tego dnia między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Niderlandów, niżej podpisani uzgodnili, że następujące postanowienia będą stanowić integralną część Konwencji.

I. Do artykułu 3 ustęp 1, punkt e

W przypadku gdy podmiot traktowany dla celów podatkowych jak osoba prawna podlega jako taka opodatkowaniu w Umawiającym się Państwie, lecz dochód tego podmiotu jest opodatkowany w drugim Umawiającym się Państwie, jako dochód udziałowców w tym podmiocie, to właściwe organy podejmą takie działania, które z jednej strony zapobiegną podwójnemu opodatkowaniu, lecz z drugiej strony zapobiegną, aby na skutek jedynie stosowania Konwencji dochód nie był poddany (częściowo) opodatkowaniu.

II. Do artykułu 3 ustęp 2 i artykułu 26

Ustala się, że jeżeli właściwe organy Umawiających się Państw w drodze wzajemnego porozumienia osiągnęły rozwiązanie w ramach Konwencji w odniesieniu do przypadków, w których mogłoby zaistnieć podwójne opodatkowanie lub podwójne zwolnienie od opodatkowania:

- a) w wyniku stosowania artykułu 3 ustęp 2 w zakresie interpretacji określeń niezdefiniowanych w Konwencji, lub
- d) w wyniku rozbieżności przy kwalifikacji (na przykład w odniesieniu do części dochodu lub osoby),

to takie rozwiązanie - po jego opublikowaniu przez obydwa właściwe organy będzie wiążące przy stosowaniu Konwencji również w innych podobnych przypadkach.

III. Do artykułu 4

Osoba fizyczna mieszkająca na pokładzie statku morskiego bez rzeczywistego miejsca zamieszkania w żadnym z Umawiających się Państw będzie traktowana jako posiadająca miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie, w którym znajduje się port macierzysty statku morskiego.

IV. Do artykułów 5, 6, 7, 13 i 24

Ustala się, że prawa do poszukiwania, badania i eksploatacji zasobów naturalnych są traktowane jako mienie nieruchome położone w Umawiającym się Państwie do którego należy dno morskie i podglebie, z którymi są one związane i uważa się, że te prawa należą do mienia zakładu położonego w tym Państwie.

Ponadto ustala się, że wspomniane wyżej prawa obejmują prawa do udziałów w zyskach lub aktywach wytwarzanych w wyniku takich poszukiwań, badań, lub eksploatacji.

V. Do artykułów 7 i 14

Płatności uzyskiwane jako wynagrodzenie za usługi techniczne, w tym studia lub pomiary o charakterze naukowym, geologicznym i technicznym lub za usługi konsultingowe albo nadzorcze będą traktowane jako płatności, do których mają zastosowanie artykuł 7 lub artykuł 14.

VI. Do artykułów 10, 11 i 12

Jeżeli u źródła został pobrany podatek przekraczający kwotę podatku jaki podlega poborowi na podstawie postanowień artykułów 10 i 11 lub 12, to wnioski o zwrot nadpłaconej kwoty podatku powinny być przedkładane właściwemu organowi Państwa, które pobrało podatek w ciągu trzech lat po upływie roku kalendarzowego, w którym podatek został pobrany.

VII. Do artykułów 10 i 33

Bez względu na postanowienia artykułu 10 ustęp 2 punkt a, do czasu gdy obydwie Umawiające się Państwa będą stosowały w pełni Dyrektywę z dnia 23 lipca 1990 r. o wspólnym systemie opodatkowania między spółkami matkami i spółkami córkami różnych państw (90/435/EEC) będą miały w dalszym ciągu zastosowanie postanowienia artykułu 10 ust. 3 Konwencji między Rządem Królestwa Holandii a Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej o uniknięciu podwójnego opodatkowania i zapobieżeniu uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i majątku z protokołem podpisanej w Warszawie dnia 20 września 1979 roku.

VIII. Do artykułu 11

Bez względu na postanowienia artykułu 11 ustęp 2 odsetki uzyskane przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie w związku z umową zawartą przed podpisaniem niniejszej Konwencji będą podlegały opodatkowaniu tylko w tym Państwie podczas pierwszych 12 miesięcy po wejściu w życie postanowień niniejszej Konwencji.

IX. Do artykułu 16

1. Ustala się, że określenie „członek rady dyrektorów” oznacza:
 - a) w przypadku Niderlandów - „bestuurder” lub „commissaris”
 - b) w przypadku Polski - „członka zarządu”, „rady nadzorczej” i „komisji rewizyjnej”.
2. Ustala się również, że „bestuurder” lub „commissaris” spółki holenderskiej oznacza osoby, które są mianowane w tym charakterze przez zgromadzenie ogólne akcjonariuszy lub udziałowców lub przez inny właściwy organ takiej spółki i mają powierzone obowiązki dotyczące zarządzania i nadzorowania spółki.

X. Do artykułu 18 ustęp 2 punkt c

Po upływie 10 lat po wejściu w życie Konwencji właściwe organy odbędą między sobą konsultacje w celu ustalenia, czy jest celowe skorygowanie w drodze wymiany listów, kwoty o której mowa w artykule 18 ustęp 2 punkt c).

XI. Do artykułu 26

Właściwe organy Państw mogą również ustalić w odniesieniu do każdego porozumienia osiągniętego w ramach procedury wzajemnego porozumiewania się w rozumieniu artykułu 26 jeżeli zajdzie potrzeba wbrew ich ustawodawstwom wewnętrznym, że Państwo, w którym istnieje dodatkowe obciążenie podatkowe w wyniku takiego porozumienia nie będzie nakładać żadnych podwyżek, dopłat, odsetek i kosztów w zakresie tego dodatkowego obciążenia podatkowego, jeżeli drugie Państwo, w którym istnieje odpowiednia obniżka podatku w wyniku porozumienia powstrzymuje się od płacenia jakichkolwiek odsetek w odniesieniu do takiej obniżki podatku.

XII. Do Artykułu 28

Postanowienia o pomocy w egzekucji zawarte w artykule 28 niniejszej Konwencji wejdą w życie tylko wtedy, gdy właściwe organy tak uzgodnią w drodze wymiany listów po wzajemnych konsultacjach.

Na dowód czego niżej podpisani, należycie do tego upoważnieni podpisali niniejszy Protokół.

Sporządzono w Warszawie dnia 13 lutego 2002 roku w dwóch egzemplarzach, w językach polskim, niderlandzkim i angielskim, przy czym trzy teksty są jednakowo autentyczne. W przypadku rozbieżności przy interpretacji między tekstem polskim i niderlandzkim tekst angielski będzie rozstrzygający.

**W IMIENIU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

**W IMIENIU
KRÓLESTWA NIDERLANDÓW**